

המבקשת:

מדינת ישראל

נגד

המשיבים:

1. **אמל פאוזי אבו סאלח**
ת.ז. 311276463

2. **בשירה בת סולימאן מחמוד**
ת.ז. 080965221

החלטה

לפני בקשה להארכת מעצרים של המשיבים עד תום ההליכים הפליליים המתנהלים נגדם.

1. נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם ביצוע עבירת רצח. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 22.6.2015 הוחלט על ידי שלטונות צה"ל להעביר שני פצועים סורים מן הגבול הסורי לקבלת טיפול רפואי בארץ. בשל אירוע קודם שהתרחש בבוקר של אותו יום ושבמהלכו הותקף אמבולנס אחר שפינה פצועים סורים לביה"ח בנהריה על ידי המון דרוזי זועם בכפר חורפיש, הוחלט כי הפינוי יתבצע בשעות הערב, וכי האמבולנס ילווה על ידי ניידת משטרה צבאית.
2. בהתאם למתוכנן, קרוב לשעה 20.00 באותו יום, הסיע אמבולנס צבאי שי פצועים סורים, מונדר חיליל ועלא שעבאן, לכיוון בית החולים בנהריה, לצורך קבלת טיפול רפואי. בהתאם למתואר בכתב האישום, שני הפצועים הסורים הגיעו לארץ בהכרה מלאה, כשהם פצועים פצעי ירי בפלג גופם התחתון ומצבם הוגדר קל.
3. בהגיע האמבולנס לכפר מגידל שמש בליווי ניידת המשטרה הצבאית, חסמו טרקטורונים את נתיב נסיעת האמבולנס, חצצו בינו לבין הניידת, ואילצו אותו לעצור. במקום החלו להתקהל עשרות תושבים זועמים שהתנגדו לטיפול הרפואי שמדינת ישראל מעניקה לפצועים הסורים. המתקהלים ניסו לברר את זהות הפצועים שבתוך האמבולנס, לא האמינו לשוטרים שבניידת כי מדובר בחיילים של צה"ל, והחלו לדפוק בידיהם וברגליהם על האמבולנס, תוך שהם מקללים את הסורים. כתוצאה ממעשים אלה נשברה השמשה האחורית של האמבולנס.

4. נהג האמבולנס הצליח לחלץ את האמבולנס ונטעיו מהמקום, והמשיך בדרכו לנווה אטי"ב, שם עצר בחניית מלון "רימונים", והמתין לאישור המפקד להמשיך בנסיעה, וזאת נוכח מצבו של האמבולנס והשמשה השבורה. ההמון הזועם וביניהם המשיבים, החל לנוע לעבר נווה אטי"ב, ולהתקהל שוב סביב האמבולנס, כשחלק מהמתקהלים היו רעולי פנים. בשלב זה הגיעו למקום כוחות צבא אשר הקיפו את האמבולנס במטרה למנוע פגיעה בו ובנוסעיו.

5. ההמון הזועם הסתער על האמבולנס כשבדיו מקלות, שרשראות ואבנים, הדף את הכוחות שכיתרו את האמבולנס לאחור ותקף את האמבולנס כשהפצועים הסורים והפרמדיקית בתוכו. בשלב מסוים ירו החובש ומפקד גדוד 51 באוויר, דבר שהרתיע לרגע את ההמון הזועם ואפשר את חילוץ הפרמדיקית מתוך האמבולנס. לאחר מכן, חזר ההמון והסתער על האמבולנס, משכו מתוכו את הפצועים הסורים, תקפו ופצעו את החיילים שניסו למנוע מהם לפגוע בסורים. ההמון הכה את הפצועים הסורים כשהם מוטלים על הרצפה באמצעות קרשים, מקלות, אבנים ושרשראות ברזל, בעט בהם בעוצמה, ופצע אותם בכל חלקי גופם.

6. בתוך כך ובעוד הפצוע הסורי מונדר חיליל מוטל על הקרקע חסר אונים, הצטייד המשיב מסי 1 (להלן: "המשיב") בקרש, וחיבט בעוצמה רבה, שוב ושוב בפלג גופו העליון של חיליל, בכוונה להמיתו. מיד לאחר מכן נטל המשיב סלע והטיחו במותנו הימני של חיליל. בד בבד עם החבוטות שהטיח המשיב במונדר חיליל, התקרבה המשיבה מסי 2 (להלן: "המשיבה") לעבר מונדר והטיחה בו בעוצמה רבה, מספר פעמים, סלע בפלג גופו העליון, בכוונה להמיתו.

7. רק לאחר שסבר כי הצליח להמית את הפצועים הסורים, עזב ההמון את המקום. מיד מיהרה הפרמדיקית לבדוק את הפצועים, וגילתה כי הם עדיין בחיים. מיד הוכנסו לרכב צבאי כשהם במצב קשה עד אנוש, ופוטו מן המקום למנחת "גיבור" הקרוב. בהגיעם למקום נקבע מותו של מונדר חיליל, ואילו שעבאן פונה במצב אנוש לבי"ח רמבי"ם, שם הוא טופל.

8. כתוצאה ממעשי המשיבים וחבריהם כמתואר לעיל, נגרמו לחיליל חבלות רבות שגרמו לנזקים קשים למערכת העצבים המרכזית (המוח), למערכת הנשימה ולאיבוד דם, חבלות שגרמו למותו.

9. על יסוד האמור לעיל, ייחסה המאשימה לשני המשיבים ביצוע עבירת הרצח – עבירה לפי סעיף 300(א)(2) + 29 לחוק העונשין, התשל"ז – 1977.

10. המאשימה טענה, כי בידיה ראיות לכאורה, אשר מוכיחות את אשם של המשיבים מעל לכל ספק סביר. ראיות אלה כוללות, בין היתר, הודעת המשיב בפני מדובב שבה הוא מודה בחלקו ברצח ולאחר מכן הודאתו בחקירה בחלקו זה. כמו כן מסתמכת המאשימה

על סרטון הלינץ' שצולם על ידי אחד הנוכחים במקום ושוב נראה המשיב חובט באכזריות ובעוצמה רבה את המנוח באמצעות קרש והמשיבה נראית מטיחה בו סלעים. המאשימה אף מבססת את בקשתה על סרטון ההפגנה שנערכה לאחר הלינץ' שבו נראית המשיבה צועדת עם ההמון כשהיא לובשת את אותה חולצה שלבשה בעת ביצוע הלינץ' כמתואר לעיל. המאשימה אף הפנתה להודעת הפרמדיקית שטיפלה בפצועים הסורים לאורך כל ההתרחשויות, להודעות החיילים, לדו"ח הנחיתה וכן להודעות של עדי ראיינה שנכחו במקום בעת ביצוע הלינץ'.

11. לעניין קיומה של עילת מעצר טענה המאשימה, כי כנגד המשיבים קמה עילת מעצר סטטוטורית מכוח סעיף 21(א)(1)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו – 1996. נטען, כי מדובר במעשה לינץ' מזעזע נגד אזרחים סורים חסרי אונים שהיו פצועים עת הותקפו ולא יכולים היו להגן על עצמם. נטעון עוד, כי מדובר ברצח לשם רצח כאשר זהות הפצועים לא הייתה רלבנטית מבחינתם של המשיבים. לטענת המאשימה, מעשיהם של המשיבים כמתואר לעיל הוכיחו, כי הם מסוכנים לביטחון הציבור בכלל ולכן קמה נגדם עילת מעצר נוספת מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק הנ"ל. לגבי המשיבה טענה המדינה, כי קיימת עילת מעצר נוספת שעניינה הימלטות מאימת הדין. לפי הנטען, בעקבות מעשיה המתוארים בכתב האישום, "זכתה" המשיבה לאהדה רבה בקרב הדרוזים שבסוריה, שחלקם אף קרובי משפחה שלה. מכאן קיומו של חשש ממשי, כי המשיבה תנסה לחצות את הגבול לסוריה במטרה להתחמק מאימת הדין.

12. המשיבים לא כפרו בתיאור הרקע העובדתי שהובא בכתב האישום, ולא כפרו במעשה הלינץ' שבוצע בפצועים הסורים, אך כפרו במעורבותם במעשה זה ובמעשים המיוחסים להם בכתב האישום, וטענו כי אין בחומר הראיות שהציגה המאשימה ראיות לכאורה המוכיחות מעורבותם במעשים אלה. מאחר שכל אחד מהמשיבים העלה טענות שונות מאלה שהעלה המשיב האחר, אפרט להלן טענות כל אחד מהם בנפרד.

13. המשיב טען, כי אין בראיות שהציגה המאשימה ראיות לכאורה המוכיחות, כי הוא זה שנראה בסרטון חובט בפצוע חיליל מונדר. לשיטתו, הסרטון אף מוכיח אחרת, שכן על ידו השמאלית של המשיב קיים קעקוע באורך של כ- 14 ס"מ ורוחב של 7 ס"מ ואילו צפייה מדוקדקת בסרטון מלמדת, כי על ידו של החובט אין קעקוע כמתואר. הוא טען עוד, כי מעיון מדוקדק בהודעות שנגבו ממנו והשוואתן לתמלילי החקירות עולה, כי הודעות אלה נגבו שלא כדין, תוך שימוש באליומות פיזית, שלילת הזכות להתייעץ עם עורך דין, איזמים, הרעבה ועוד. באשר לתמלילי השיחות עם המדובב טען המשיב, כי קריאה מעמיקה של התמלילים מלמדת, כי אין בהם שום הודאה, וכי מדובר, לכל היותר, ברעיונות ובמילים שהם פרי יוזמה של המדובב עצמו. המשיב הוסיף וטען, כי חוות הדעת הפתולוגית שוללת קיומו של קשר סיבתי בין המעשים המיוחסים לו לבין פטירתו של מונדר חיליל, שכן מחוות עדת זו עולה, כי הפטירה נגרמה עקב איבוד דם כתוצאה מפצעי הירי מהם סבל המנוח לפני מעשה הלינץ' הנטען.

14. המשיבה טענה, כי אין בחומר הראיות ראיות לכאורה בעצמה הנדרשת לצורך הוכחת מעורבותה במעשה הליניץ' בכלל ולהוכחת המעשים הספציפיים המיוחסים לה בכתב האישום בפרט. לשיטתה, לא ניתן לזהותה כמי שנראית בסרטון הליניץ' חובטת באמצעות סלע במנות, ואין ביתר הראיות והעדויות שנאספו כדי לקשור אותה לאותה אישה שנראית בסרטון מבצעת את המעשה. המשיבה העלתה שלל של טענות באשר לזיהויה כמי שהייתה נוכחת במקום בעת ביצוע מעשה הליניץ' וכמי שנראית בסרטון חובטת במנות באמצעות אבן. לטענתה, הזיהוי שמעשה נוגד את ההלכה הפסוקה שכן כל אותם עדים שזיהו אותה כמי שנראית בסרטון חובטת את המנות, עשו זאת לאתר שהחוקרים גרמו לאותם עדים להבין כי המשיבה היא תשושה במעשה ואף עצורה ולאחר שהראו להם תמונות אחרות שלה.

15. המשיבה טענה עוד, כי אין בחומר הראיות ראיות המוכיחות את זהותו של הפצוע שנראה בסרטון; האם הוא הפצוע חיליל שנפטר או שמא מדובר בפצוע האחר שנשאר בחיים. מאחר שהמאשימה אינה טוענת, כי המשיבים פגעו בצורה כלשהי בפצוע האחר שנותר בחיים, ומאחר שאין בחומר הראיות בדל ראיה המוכיח, כי מי שנראה בסרטון הוא מונדר חיליל שנפטר, הרי המסקנה הנובעת מכך היא שאין ראיות לכאורה הקושרות את המשיבה למעשה הרצח.

16. המשיבה הוסיפה וטענה, כי ככל שהמאשימה תבקש להסתמך על העדות של הפרמדיקית כדי להוכיח שהפצוע שנראה בסרטון הוא מונדר חיליל שנפטר, היא אינה רשאית לעשות כן, מאחר ששמה של הפרמדיקית אינו מופיע ברשימת עדי התביעה, ומשכך אין באפשרות המאשימה להסתמך על ההודעות שנעבו ממנה, לפחות לא בשלב זה של הדיון. המשיבה טענה עוד, כי המאשימה אינה יכולה להסתמך על חוות הדעת הפתולוגית מאחר שגם היא אינה מופיעה בין עדי וראיות התביעה.

17. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ועיינתי בחומר הראיות שהונח לפניי, שוכנעתי כי בידי המאשימה ראיות לכאורה בעצמה רבה להוכחת מעורבותם של המשיבים במעשה הליניץ' ולהוכחת המעשים הספציפיים המיוחסים להם בכתב האישום. מכאן שבידי המאשימה ראיות לכאורה להוכחת עבירת הרצח המיוחסת למשיבים. להלן אפרט את הראיות שבידי המאשימה נגד כל אחד מהמשיבים ואשר מוכיחות, לכאורה, את מעורבותם במעשה הרצח.

הראיות נגד המשיב

18. המשיב כפר בהודעות הראשונות שנעבו ממנו במעורבות כלשהי באירוע, במעשה הליניץ' ובמעשים שיוחסו לו בכתב האישום וטען לאורך כל הדרך, כי בשלב מסוים הוא נכח במקום, אך לא נטל חלק במעשה הליניץ', כלל לא תקף את הפצועים הסורים, ועמד במרחק של כ- 12 מטר מהם. בהודעה מאוחרת יותר שנעבתה ממנו ביום 2.8.2015 טען

המשיב, כי כשהגיע לזירת הליניץ, הפצועים הסורים היו כבר מתים, וכי התקרב לאחד מהם והבחין בו כשהוא שרוע על הרצפה וראשו מתחת לטנדר הצבאי.

19. נוכח כפירתו הגורפת של המשיב במעשים המיוחסים לו, הוכנס לתאו מדובב. גם בפני המדובב הכחיש המשיב תחילה כל מעורבות במעשה הליניץ והרצח. בהמשך ולאחר שהמדובב קנה את אמונו, הודה המשיב שהוא השתתף במעשה הליניץ וכי הוא הכה מספר פעמים את אחד הפצועים הסורים ששכב ליד הטנדר הצבאי באמצעות מקל עץ ואבן. הוא אף הביע חשש שהמשטרה תמצא את המקל ואת האבן ולכן סיכם עם המדובב שהאחרון יפעל למצוא את האבן והמקל ולהחביאם, כאשר הוא (המדובב) ייצא מהכלא. עובדות אלה מופיעות בעמודים 42, 52, 58-59, עמ' 67 ועוד בתמליל השיחה שהתנהלה בין המשיב לבין המדובב ביום 30.7.2015.

20. לאחר אותה שיחה נחקר המשיב שוב ביום 3.8.2015 על חלקו במעשה. בתחילת החקירה חזר המשיב על הגרסה שמסר בהודעותיו הקודמות ולפיה הוא לא היה מעורב במעשה הליניץ וכלל לא נגע ולא פגע בפצועים הסורים, אם כי הוא אישר כי התקרב עד למרחק של מטר-מטר וחצי מהפצוע הסורי ששכב ליד הטנדר הצבאי. לפי גרסתו בתחילת החקירה, הוא הסתכל על הפצוע, הבחין שהגוף שלו מלא דם ולכן פחד והתרחק. הוא הכחיש שסיפר למדובב שהיכה את הפצוע באמצעות מקל ואבן ושהוא מפחד שיימצאו טביעות האצבעות שלו על האבן שבה הוא חבט את הפצוע הסורי.

21. נוכח הכחשתו כאמור, עומת המשיב עם המדובב, אשר הטיח בו את אשר התנהל ביניהם בתא המעצר. בעקבות עימות זה ולאחר ששוחח טלפונית עם עורך הדין שלו, מסר המשיב גרסה מפורטת באשר לחלקו במעשה. בשיחה המוקלטת שהתנהלה בינו לבין החוקרים, סיפר המשיב כי הוא החזיק בקרש עץ והיכה באמצעותה בפצוע הסורי שהיה מתחת לטנדר הצבאי מספר פעמים (עמ' 11 לתמליל). משנשאל היכן היכה את הפצוע הסורי השיב המשיב "בבטן שלו... שלוש או ארבע פעמים, רק בבטן". בהמשך החקירה הודה המשיב כי בנוסף לאמור לעיל, הוא היכה את הפצוע הסורי באמצעות אבן (עמ' 13 לתמליל, שורה 17). בהמשך הסביר המשיב כי הוא התקרב "עד כדי מטר מהפצוע הסורי, מצאתי קרש, תפסתי בו והכיתי אותו" (עמ' 20-21 לתמליל).

22. תמליל החקירה מיום 3.8.2015 תואם באופן מלא את תוכן ההודעה שנגבתה מהמשיב באותו יום. מהודעה זו עולה, כי תחילה הכחיש המשיב כל מעורבות במעשה הליניץ ובתקיפת הפצועים הסורים, וכי רק לאחר שהוכנס המדובב לחדר החקירה והטיח בו את אשר התנהל ביניהם, החליט המשיב להודות במעשיו. בעמ' 8, שורות 239-245 מתאר המשיב את מעשיו באותו יום כדלקמן:

"תשמע, אני רוצה להגיד את האמת. אני כן נתתי מכות עם קרש, אני הגעתי לשם וראיתי מאחורי האמבולנס קרש, אני תפסתי את הקרש בשתי הידיים וניגשתי לפצוע הסורי שהיה על הרצפה שמתחת לטנדר הצבאי, אני רוצה לציין כי הפצוע לא היה אז,

אני התקרבותי לפצוע והתחלתי להכות אותו בקרש כשלוש ארבע פעמים (הערת חוקר: הנ"ל מראה לי איך הוא מכה, הנ"ל מרים את שתי הידיים שלו מעל הראש ומוריד אותם, מדמה מכות באמצעות מקל). לאחר מכן, הייתה אבן ליד הפצוע אותו פצוע, תפסתי את האבן וזרקתי את האבן על הפצוע, על הצד שלו, אני לא זוכר איזה צד. לשאלתך לעניין האבן, מדובר באבן בגודל הזה (הערת חוקר: הנ"ל מתאר לי את הגודל בכך שהוא פותח את שתי הידיים שלו ומסמן לי כרוחב דף 4A). לשאלתך איך החזקתי את האבן, בשתי ידיים שלי אבל אני רוצה לציין שאני לא זרקתי את האבן בכל הכוח שלי, רק זרקתי עליו".

23. תיאור זה של האופן שבו היכה המשיב את הפצוע הסורי תואם באופן מלא את אשר נראה בסרטון הליניץ, ואינו מותיר צל של ספק, כי מי שנראה בסרטון חובט שוב ושוב בפצוע הסורי הוא המשיב ולא אדם אחר. בסרטון רואים אדם שמחזיק בקרש באורך ובעובי שתואם את אשר תיאר המשיב וחובט שוב ושוב בפצוע הסורי ששכב ליד הטנדר הצבאי, כאשר החובט אותו בקרש בשתי ידיו. עוד רואים בסרטון כי אותו אדם מרים את שתי הידיים שלו עם הקרש מעל הראש וחובט בפצוע בבטנו. כפי שניתן להיווכח, התיאור שמסר המשיב בהודעתו תואם באופן מלא את אשר נראה בסרטון הן מבחינת מיקומו של הפצוע, הן מבחינת סוג ותיאור כלי התקיפה שבהם נעשה שימוש והן מבחינת המקומות שהוכו בגופו של הפצוע.

24. לא מצאתי בחומר הראיות תיעוד כלשהו להנהלות לא ראויה של צוות החקירה שחקר את המשיב כנטען על ידו ולא שוכנעתי כי ההודעות נגבו ממנו שלא כדין תוך שימוש בשיטות חקירה פסולות. גם הטענה שהסתרת המצלמה על ידי אחד החוקרים במהלך החקירה שבמהלכה הודה המשיב מלמדת כביכול, כי נעשה שימוש באמצעים פסולים לצורך גביית ההודאה, דינה להידחות. מחומר החקירה עולה, כי החוקר הסתיר את המצלמה במטרה לאפשר למדובר להיכנס לחדר החקירות מבלי שזהותו תיחשף, וזאת לאחר שהמשיב סירב לעבור לחדר אחר לצורך עימות עם המדובר. הנה כי כן, קיים בפי המאשימה הסבר מניח את הדעת ומשכנע באשר לסיבה שבגללה הסתיר החוקר את המצלמה לפרק זמן קצר של מספר דקות. הסבר זה שולל את טענות המשיב.

25. הסתירות שהצביע עליהן הסניגור בין ההודעות לבין התמלילים אינן סתירות הן ואין בהן, לפחות לא בשלב זה של הדיון, כדי להפריך את נכונות האמור בהודעתו ואין בהן כדי לאיין את ערכן הראייתי של ההודעות שנגבו ממנו ואת הודאותיו המפרשות בפני המדובר והחוקרים. כאמור, גם ההוטאמה המלאה בין תיאור המעשים על ידי המשיב לבין הנצפה בסרטון אינה משאירה צל של ספק בדבר מעורבותו, לכאורה, של המשיב בהכאת הפצוע הסורי, חיליל מונדר, עד המוות.

26. לא מצאתי כל ממש בטענות הסניגור להעדר קשר סיבתי בין המכות והחבטות אותן ספג המנוח מההמון הזועם בכלל ומהמשיב בפרט לבין פטירתו זמן קצר לאחר מכן. חוות הדעת בעניין זה ברורה וחד משמעית וממנה עולה, כי המוות נגרם עקב המכות והחבטות

אותן ספג המנוח בבטנו ובפלבג גופו העליון. כמו כן לא מצאתי ממש ביתר הטענות שהעלה הסניגור לעניין איומים, שימוש באלימות פיזית כלפי המשיב ועוד. טענות אלה מקומן במשפט זוטא שייערך, ככל שהמשיב יעמוד על טענותיו, במסגרת ניהול המשפט עצמו.

27. סיכומם של דברים עד כה - בידי המאשימה ראיות לכאורה להוכחת המעשים המיוחסים למשיב בכתב האישום ולהוכחת עבירת הרצח בה הוא מואשם. מדובר בראיות לכאורה שעוצמתן גובה ואף גובה מאוד.

הראיות נגד המשיבה

28. המשיבה כפרה ועדיין כופרת בכל מעורבות במעשה הלינץ' ובמעשים שיחוסו לה בכתב האישום. לטענתה, האישה שנראית בסרטון הלינץ' אוחות באבן וחובטת באמצעותו בפצוע הסורי היא אישה אחרת ואינה היא. המשיבה טענה עוד, כי אין בדל של ראיה המוכיח כי אותו פצוע שנראה בסרטון סופג חבטות הוא הפצוע ח'ליל מונדר שנפטר.

29. כפי שיפורט להלן, הראיות שהציגה המדינה יוצרות מארג ראיתי הטומן בחובו פוטנציאל הרשעה גבוה ואף גבוה מאוד, ולכן לא ניתן לקבל את טענת הסניגור כי אין בראיות אלה כדי להוות בסיס להארכת מעצרה של המשיבה עד תום ההליכים המתנהלים נגדה.

30. ראשית אציין, כי בסרטון הלינץ' ניתן להבחין באופן ברור באישה אשר אוחות באבן ומכה באמצעותה בפצוע הסורי. מהסרטון עולה, כי אותו פצוע שוכב ליד הטנדר הצבאי והוא נחבט גם על ידי המשיב מספר פעמים באמצעות קרש. בהתאם להודעתה של הפרמדיקית אנסטסיה זורין, שהייתה נוכחת באמבולנס בעת שהתרחש הלינץ' וטיפלה בפצועים הסורים לאורך כל ההתרחשויות, הפצוע שהיה שוכב ליד הטנדר הצבאי הוא מונדר ח'ליל שנפטר. עולה, אם כן, כי קיימת עדות של עדת ראיה ישירה ולפיה אותו אדם שנראה בסרטון מתחת לטנדר הצבאי וסופג חבטות באמצעות קרש ואבנים הוא מונדר ח'ליל שנפטר עקב החבטות שהוא ספג במהלך הלינץ'.

31. הסניגור טען, כי שמה של הפרמדיקית אנסטסיה אינו מופיע ברשימת עדי התביעה שבכתב האישום ולכן, המאשימה אינה יכולה להסתמך על עדותה במהלך הדיון בבקשה להארכת מעצרו של המשיבים עד תום ההליכים. משכך, לא ניתן לקבוע על סמך הודעותיה של אנסטסיה שהפצוע שנראה בסרטון הוא הפצוע שמתן לאחר מכן.

דין טענה זו להידחות וכמה טעמים לדבר:

ראשית, במהלך הדיון הודיעה המדינה, כי נפלה טעות טכנית ברשימת עדי התביעה וכי בשל טעות זו מספר רב של עדים שבכוונתה להסתמך עליהם בעת ניהול התיק העיקרי הושמטו מהרשימה ולכן בכוונתה לעתור לתיקון כתב האישום על ידי הוספת עדי תביעה

נוספים, לרבות הוספת שמה של אנטסטסיה. הסניגור אישר בטיעונו, כי ככל שתוגש בקשה כאמור, היא, ככל הנראה, תתקבל שכן תיקון כתב האישום בשלב זה לא יפגע בהגנת המשיבים. עולה, אם כן, כי אין ספק שעדותה של אנטסטסיה עתידה להיות מוכשרת באופן שיאפשר למאשימה לעשות בה שימוש כחלק מראיות התביעה. בנסיבות אלה שבהן מוכח באופן שאינו משתמע לשתי פנים, כי הראיה שמבקשת המאשימה להסתמך עליה היא ראיה קבילה וכי הפגם עליו מצביע הסניגור הוא פגם טכני שללא ספק יתוקן, אינני רואה מניעה להסתמך על אותה עדות גם לצורך ההכרעה בבקשה למעצר עד תום ההליכים (ראו להשוואה בשי"פ 6718/14 סמי סוויסה נ' מדינת ישראל).

שנית, הסתמכות המדינה על הודעתה של אנטסטסיה במהלך הדיון בבקשה לא הפתיעה את הסניגורים ולא גרמה לעיוות דין. בבקשה למעצר עד תום ההליכים ציינה המאשימה במפורש, כי בכוונתה להסתמך לצורך הוכחת קיומן של ראיות לכאורה, בין היתר על הודעותיה של אנטסטסיה. עולה, אם כן, כי המשיבה והסניגור שלה היו מודעים לכוונת המדינה להסתמך על עדות הפרמדיקית, הם קיבלו צילום של ההודעות שנגבו ממנה, והיו יכולים להתכונן כראוי לטיעון בבקשה, גם בהתבסס על הודעות אלה.

32. באשר למעורבותה של המשיבה באירוע. כאמור, מצפיה בסרטון הלינץ' ניתן להבחין באישה הלובשת חולצה שחורה עם שני פסים לבנים מימין כשהיא אוחזת באבן וחובטת באמצעותו בפצוץ הסורי. מקובלת עליי טענת הסניגור, כי מצפיה בסרטון בלבד, לא ניתן לקבוע כי האישה שנראית בו היא המשיבה, שכן לא ניתן לזהות בוודאות את המשיבה כמי שנראית בסרטון. ברם, לסרטון מתווספות ראיות נוספות שהצטברותן יחד יוצרות מארג ראיתי המהווה ראיות לכאורה להוכחת אשמה של המשיבה בעוצמה גובה מאוד.

33. אחת הראיות שהציגה המדינה היא עדותו של אמין חלבי מיום 29.7.2015. בהודעה זו מספר אמין חלבי, כי הוא ראה את המשיבה עם חולצה שחורה הן בהפגנה במגידל שמס והן בנווה אטי"ב, היכן שבוצע הלינץ'. במהלך עדותו נדרש העד לזהות את האישה שנראית בסרטון הלינץ' והוא השיב: "אני חושב שזאת באשירה מוחמד" (המשיבה מס' 2). בהמשך ולאחר שהוא מעיין בתמונה שבה נראית המשיבה משתתפת בהפגנה במגידל שמס באותו יום, מציין העד כי הוא מזהה את המשיבה בוודאות כמי שנראית בסרטון זורקת סלע על הפצוץ הסורי. בהמשך מאשר אמין חלבי, כי הוא ראה את המשיבה בזירת הרצח וראה אותה זורקת סלע על הפצוץ הסורי. להלן הקטע הרלבנטי מהודעתו של אמין חלבי:

"ת. אני ראיתי אותה שם, אני ראיתי את באשירה זורקת אבן על הפצוץ הסורי ששכב על הכביש כמו שראים בסרטון. אני לא יודע אם הוא היה חי או מת. אני עמדתי מול באשירה מהבד השני של הפצוץ הסורי כמו שראים בסרטון".

34. עדותו של אמין היא בעלת משקל ראיתי רב וכמה טעמים לדבר: ראשית, קיימת היכרות מוקדמת בינו לבין המשיבה והוא זיהה אותה בוודאות בהפגנה במגידל שמס ולאחר מכן

בזירת הלינץ' בנווה אטי"ב כמי שזרקה סלע על הפצוע הסורי. עדות זו אינה קשורה לסרטון הלינץ', אינה מבוססת על זיהויה של המשיבה בו אלא מבוססת על נוכחותו של אמין בזירה בעת ביצוע הלינץ' ועל מה שראה במו עיניו במהלך אותו אירוע. שנית, מעיון בהודעותיו של אמין עולה, כי הוא ניסה תחילה להתחמק ממתן תשובות לשאלות שהופנו אליו, לא שיתף פעולה באופן מלא בחקירה ורק לאחר שהחוקרים הטיחו בו שהוא זה שצילם את הסרטון והיה קרוב מאוד לזירת ההתרחשויות, רק אז הודה כי הוא צילם את סרטון הלינץ' וכי הוא ראה את המשיבה זורקת סלע על הפצוע הסורי. שלישית, אין כל סכסוך בין אמין לבין המשיבה, ואין לאמין כל אינטרס לייחס לה מעשה כה חמור, אילו לא הייתה מעורבת בו. בעצם מדובר בעד ניטראלי לחלוטין שאין כל סיבה שלא להאמין לעדותו.

35. ראייה נוספת שקושרת את המשיבה למעשה הלינץ' היא החולצה אותה לבשה ביום האירוע. מתמונות שנאספו על ידי המאשימה ניתן להבחין במשיבה כמי שהשתתפה ביום האירוע בהפגנה נגד הסורים במגדל שמש, כשהיא לובשת חולצה שחורה עם שני פסים לבנים מצד ימין. חולצה זו תואמת באופן מלא מחינת צבע וסוג לחולצה שלבשה האישה שנראית בסרטון חובטת בפצוע הסורי. אותה חולצה לבשה המשיבה אף בעת שהצטלמה בביתה ביום האירוע עם בנה ובעלה, כפי שעולה מהתמונה ששחזרו חוקרי הסייבר מהטלפון הנייד שלה ושמסום מה נמחקה על ידה.

36. ראייה נוספת המסבכת את המשיבה במעשה היא הודעתו של עד ראייה בשם ביאן אבו סאלת, אשר מסר למדובר כי אישה ממשפחת מחמוד הרימה אבן וזרקה על הפצוע הסורי. יתרה מכך, משחוקרן בפניו סרטון הלינץ', מיד זיהה ביאן את המשיבה כמי שזורקת אבן על הפצוע.

37. שקריה של המשיבה וניסיונותיה להרחיק את עצמה מזירת הרצח אף הם מסבכים אותה במעשים המיוחסים לה, ומהווים חיזוק ותוספת ראייתית ליתר הראיות שהובאו לעיל. המשיבה הכחישה בתחילת חקירתה, כי הגיעה עד נווה אטי"ב (זירת הרצח) (ראו ההודעה מתאריך 7.7.2015, שעה 7.57 וההודעה מאותו יום בשעה 16.03), אך בהמשך היא חזרה מגרסה זו ואישרה כי השתתפה בהפגנה במגדל שמש ולאחר מכן הגיעה עד נווה אטי"ב. יתרה מכך, על אף שצולמה כשהיא משתתפת בהפגנה במגדל שמש כשהיא לבושה חולצה שחורה עם שני פסים לבנים בצד ימין, התכחשה המשיבה לתמונות ברורות שהוצגו לה וטענה, כי האישה שנראית בתמונות אינה היא. מדובר בשקרים גסים שהמטרה העומדת מאחוריהם הוא ניסיונה של המשיבה להרחיק את עצמה מזירת הרצח. שקר נוסף שהסתבכה בו המשיבה במטרה להרחיק את עצמה ממעשה הלינץ' נוגע לשלב שבו היא הגיעה לנווה אטי"ב. בחקירתה טענה המשיבה, כי הגיעה לנווה אטי"ב לאחר ששני הפצועים היו כבר מחוץ לאמבולנס ומוטלים על הרצפה. ברם, מהתמונה שנתפסה בטלפון הנייד של אמין חלבי ושוחזרה על ידי מומחי הסייבר של המאשימה עולה, כי המשיבה הייתה בזירה כאשר לפחות אחד הפצועים היה עדיין בתוך האמבולנס.

38. כל המפורט לעיל מניח תשתית ראייתית מוצקה להוכחת האישום נגד המשיבה. עדותם של אמין חלבי וביאן אבו סאלח, סרטון הלניץ, החולצה שלבשה המשיבה באותו יום ושתואמת באופן מלא את החולצה שלבשה האישה שנראית בסרטון ושקריה של המשיבה כמפורט לעיל, כל אלה יוצרים מארג ראיית, שיש בו כדי להוכיח את האישום נגד המשיבה מעל לכל ספק סביר. עוצמת הראיות היא ברמה גבוה מאוד ואין בהן אותה חולשה ראייתית המצדיקה, לשיטת הסניגור, הזמנת תסקיר מעצר.

39. באשר לעילת המעצר. אין ספק כי נוכח חומרת העבירה המיוחסת למשיבים וחומרת המעשים המתוארים בכתב האישום קיימת במקרה דנן עילת מעצר הן סטטוטורית והן בשל מסוכנותם של המשיבים לביטחון הציבור. מסוכנות זו נלמדת מאופי המעשים המיוחסים למשיבים והאכזריות שבה בוצע הלניץ והרקע למעשים אלה. בהקשר זה יש לציין, כי מצפיה בסרטון עולה, כי המשיבים הלמו וחבטו במנוח שוב ושוב ללא רחמים כשהוא שוכב על גבו ללא יכולת להגן על עצמו, ללא שום התגרות מצדו, ומבלי שנשקפה ממנו סכנה כלשהי. המשיבים תקפו את המנוח רק בשל השתייכותו העדתית ורק מאחר שהם סברו כי הוא נמנה עם אותו פלג לוחם בסוריה שתקף את הדרוזים במסגרת המלחמה האזרחית המתנהלת שם.

40. מעשי האלימות כלפי המנוח והפצוע השני בוצעו באכזריות רבה, ללא רחמים, ללא חמלה תוך שההמון הזועם וביניהם המשיבים תוקף את אנשי הביטחון שניסו להגן על הפצועים ולמנוע פגיעה בהם. התבטות של המשיבים במנוח כפי שאלה תועדו בסרטון הלניץ מעוררים תחושה שהמשיבים איבדו במהלך האירוע כל טיפת אנושיות שבהם, איבדו כל חמלה שיכולה להיות לאדם כלפי אדם חסר אונים והתנהגו בצורה בזויה וחסרת מעצורים.

41. האכזריות שבה בוצעו המעשים, העובדה שהמשיבים לא נרתעו מנוכחות אנשי הביטחון שאף הותקפו על ידי ההמון הזועם, הרקע האידיאולוגי שעומד בבסיס אותם מעשים, כל אלה מלמדים על מסוכנות ברמה גבוה ביותר הנובעת מהמשיבים, באופן שלא תסכון כל חלופת מעצר בעניינם. בנסיבות אלה, אינני רואה מקום להורות על הזמנת תסקיר מעצר.

42. אשר על כן, הנני מורה על הארכת מעצרו של המשיבים עד תום ההליכים המתנהלים נגדם.

ניתנה היום, ט"ז אלול תשע"ה, 31 אוגוסט, 2015, בנוכחות הצדדים.

ערפאת טאהא, שופט (במועל)

בית המשפט המחוזי בצפת

ערפאת טאהא

שופט בית המשפט המחוזי

